

РЕШЕНИЕ

№ 1307

гр. София, 27.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 32 състав,
в открито заседание на 31.01.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Красимира Милачкова

при участието на секретаря Спасина Иванова, като разгледа дело номер **11310** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 – 178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).
Образувано е по жалба на С. В. С. против отказ, обективиран в писмо № към РПД23-ГР-94-1287-(1)/15.09.2023 г. на кмета на район «П.» на Столична община (СО).
Ответникът чрез процесуалния си представител оспорва жалбата като неоснователна.
След като обсъди доводите на страните и приетите по делото доказателства, съдът в настоящия състав приема следното от фактическа и правна страна.
Жалбата е допустима, като подадена в законоустановения за това срок от лице, което има правен интерес от оспорването. Разгледана по същество, тя е основателна.
Производството пред административния орган е образувано по искане на жалбоподателката с вх. № РПД23-ГР94-1287/08.09.2023г. (л.12 и л.20 от делото), да бъде извършена адресна регистрация на адрес: [населено място], [улица], етаж 3, ателие № 7. Видно от представения нотариален акт (НА) вх. рег. № 75826/12.10.2022г., посоченият адрес е на самостоятелен обект в сграда с идентификатор 68134.600.2205.5.7, собственост на жалбоподателката, с предназначение - ателие за творческа дейност, със застроена площ 60,06 кв. м, състоящо се от: приемна, баня с тоалетна, два склада и лоджия. В представеното заявление от главния проектант на сградата се посочва, че в нея всички ателиета и апартаменти са предвидени с жилищни функции за постоянно обитаване.
С процесното писмо е отказана исканата адресна регистрация, като са изложени следните мотиви. За извършване на адресна регистрация на територията на Република

България се прилагат разпоредбите на глава IV, раздел I от Закона за гражданска регистрация (ЗГР). Съгласно чл. 89, ал. 3 от ЗГР в зависимост от мястото, което описва, адресът може да включва и наименование на локализационна единица (площад, булевард, улица, жилищен комплекс, квартал и други), номер, вход, етаж, апартамент. Номерът на локализационната единица може да се състои от комбинация, съдържаща до четири символа, като първите три задължително са цифри, а последният символ е буква. Входът се обозначава с една буква или с число до две цифри. Етажът се обозначава с число до две цифри. Апартаментът се обозначава с число до три цифри. На следващо място, ЗГР в редица разпоредби на Глава четвърта „Адресна регистрация“ обвързва извършването на такава именно с понятието „жилище“, а не имот с „допустима жилищна функция“. В чл. 92, ал. 2, т. 2 от ЗГР за извършване на адресна регистрация се изисква представяне на документи за „ползване на имота за жилищни нужди като в чл. 92, ал. 10 и чл. 99а е регламентиран максималният брой лица, които могат да се регистрират адресно на адреса на едно жилище. „Жилище“ съгласно § 5, т. 30 от Допълнителните разпоредби (ДР) на Закона за устройство на територията (ЗУТ) е: съвкупност от помещения, покрити и/ или открити пространства, обединени функционално и пространствено в едно цяло за задоволяване на жилищни нужди. Според § 1, т. 2 от ДР на ЗГР "Жилищна площ" е сборът от площите на помещенията в жилището с основно предназначение за дневни, спални и детски стаи, измерена по вътрешните зидарски очертания на стените.

Издателят на оспорения акт приел, че в случая в представения НА липсват подобни помещения и същият не отговаря на дефиницията за жилище. Видно от документа за собственост става въпрос за имот, в който има баня и тоалетна и „два склада“. Складовете не са жилищни помещения. Съгласно чл. 38, ал. 1 от ЗУТ, в надземните етажи на жилищна сграда, освен жилища могат да се изграждат и ателиета и кабинети за индивидуална творческа дейност, т. е. ателиетата и кабинетите са различни от жилището обекти и са предназначени за творческа дейност, а не за задоволяване на жилищни нужди. Също така, според чл. 178 от ЗУТ не се разрешава строежи или части от тях да се ползват не по предназначението им или в нарушение на условията за въвеждане в експлоатация. Термин «допустима жилищна функция» не съществува в законодателството, уреждащо както строителството на жилищни сгради, така и адресни регистрации, още повече, че в документа за собственост е записано изрично, че имотът - обект на продажбата, е ателие за творческа дейност.

Административният орган посочил в процесното писмо и, че в случай, че жалбоподателката желае да извърши адресна регистрация съгласно ЗГР на горепосочения адрес, е необходимо да предприеме действия по промяна на предназначението на имота, при спазване изискванията, определени с нормативен акт за новото предназначение.

Съдът в настоящия състав не споделя така формираните от издателя на оспорения акт изводи. Съгласно чл.46, ал.1 от Закона за нормативните актове (НА), разпоредбите им следва да се тълкуват в смисъла, който най-много отговаря на други разпоредби, на целта на тълкувания акт и на основните начала на правото на Република България. Целта, прогласена в чл.1, ал.1 ЗУТ, е да гарантира устойчиво развитие и благоприятни условия за живеене, труд и отдих на населението. С оглед тази цел следва да бъдат тълкувани и разпоредбите на ЗУТ в частност относно строителството. Те са обаче неотнормирани към уредбата на ЗГР, в чиито чл.1, ал.1 се посочва, че той урежда условията и реда за гражданската регистрация на физическите лица в Република

България; на свой ред, „гражданска регистрация“ е вписване на събитията раждане, брак и смърт в регистрите на актовете за гражданско състояние и вписване на лицата в регистъра на населението – чл.1, ал.2 ЗГР. С оглед тази цел и съобразно цитираната по-горе разпоредба на ЗНА следва да бъдат тълкувани и разпоредбите на Глава четвърта от ЗГР. Съгласно чл.89, ал.1 ЗГР, адресът е еднозначното описание на мястото, където лицето живее или където то получава кореспонденцията си. Двете хипотези са алтернативни – адрес на лицето може да бъде както мястото, където то живее, така и друго място, на което е избрало да получава кореспонденцията си, като второто няма основание да се приеме, че задължително следва да представлява жилище по смисъла на ЗУТ. Поради това, ирелевантни са всички доводи в тази насока, в т. ч. предназначението на сградата, в която соченият за адрес обект се намира, предназначението в частност на последния и от какви помещения той се състои; съответно, не намират нормативно основание дадените в случая указания за промяна предназначението на ателието, притежавано от жалбоподателката, за целите на адресната регистрация.

Специалният за последната закон изрично предвижда възможност адресът да бъде място за получаване на кореспонденция, избрано от заявителя, като постоянен е този в населеното място, което лицето избира да бъде вписано в регистъра на населението (чл.93, ал.1 ЗГР), а настоящ адрес е този, на който лицето живее (чл.94, ал.1 ЗГР). Така формулираното определение за настоящ адрес отново не може да бъде тълкувано в смисъл, че този адрес е задължително жилище по смисъла на ЗУТ, както по изложените по-горе съображения, така и предвид обстоятелството, че заявяването на настоящ адрес, на който заявителят не живее в действителност, не влече след себе си санкция. Същият извод следва и от обстоятелството, че съгласно чл.94, ал.3 ЗГР, настоящият адрес на българските граждани, на които мястото на живеене е в чужбина, се отразява в регистъра на населението само с името на държавата, в която живеят; при това определение очевидно, настоящият адрес не предполага конкретен обект – жилище, в което съответното лице действително живее. Систематичното тълкуване на разпоредбите налага извода, че определението за „настоящ адрес“ е дадено, за да се различава от постоянния такъв; и за двата обаче се отнася общото определение на чл.89, ал.1 ЗГР. Следователно, заявителят избира, дали да посочи адрес, на който в действителност живее, или адрес, на който получава кореспонденцията си.

Предвид изложеното и като прецени законосъобразността на оспорения акт на основание чл.168, ал.1 АПК, съдът намира, че отказът е издаден в установената форма от компетентен орган съгласно чл.92, ал.1 ЗГР и представената заповед № РД-09-1467/31.08.2011г. на кмета на СО. При това не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, но отказът не е в съответствие с материалноправните разпоредби и целта на закона. С оглед изхода на делото и съгласно чл.143, ал.1 АПК следва да бъде уважено искането на жалбоподателя за възстановяване на разноските. Установява се такива да са направени в общ размер 1010 лв., от които 10 лв. – държавна такса и 1000 лв. – хонорар за адвокат, платен съгласно отбелязването в представения договор за правна защита и съдействие. Сумата следва да бъде възстановена от СО, която е юридическо лице съгласно чл.14 от Закона за местното самоуправление и местната администрация.

Така мотивиран и на основание чл.172, ал.2, чл.173, ал.2 и чл.174 АПК, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ отказ, обективиран в писмо № към РПД23-ГР-94-1287-(1)/15.09.2023 г. на кмета на район «П.» на Столична община.

ИЗПРАЩА преписката на кмета на район «П.» на Столична община за ново произнасяне в 7-дневен срок със задължителни указания по тълкуването и прилагането закона съгласно изложното в мотивите по-горе.

ОСЪЖДА Столична община да заплати на С. В. С., с ЕГН [ЕГН], сумата 1010 (хиляда и сто) лева - разноси по делото.

Решението подлежи на касационно оспорване в 14-дневен срок от съобщаването му, пред Върховния административен съд.

Съдия: